

За вишкою, що на каплицю схожа

Микола Руденко

За вишкою, що на каплицю схожа,
Вечірнє сонце стомлено сідає.
Палає небо — наче думка Божа
Поза паркан колючий заглядає.

Дротину позолочує іржаву
Туман прозорий — лісова полуда.
Душа моя вдивляється в заграву
І жде на чудо,
Котрого не буде.

Далека Конча не поверне весни,
Що відпливли з дніпровською водою.
Кохання храм у серці не воскресне,
А грішниця не зробиться святою.

Моїх чуттів розвіяна руїна
Нагадує в пісках померлу річку.
Та є ще Бог...
І є ще Україна...
Для них я збережу у грудях свічку.